

DWORZAŃSKI (4) ai

o oraz a jasne.

sg m G dworzański(e)go (1). ◇ f N dworzańsk(a) (1). ◇ I dworzańską (1). ◇ pl D dworzańskim (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Przymiotnik od „dworzanin”; właściwy dworzaninowi, dotyczący dworzanina, związany z osobą dworzanina lub z dworem, dworski; *aulicus* Modrz (4) : Otpowyedz Dworzanska [...] Ia Stanisław Ian pyotr dworzanye krolya yego myłofczy sluzebnyky [...] Odpowyadamy thym tho lyfthem [...] naŝe czczy *MetrKor* 34/288.

Wyrażenia: »dworzańskie chłopięta« (1): Károlus Cefarz/ iáko był trefny/ [...] kazał go [*opiłego chłopa*] dworzánńkim chłopiętom do páłacu Cefárńkiego przynieść *WerGość* 245.

»żywot dworzański« (1): Przeto trzebá żywotá dworzánńkie⁸⁰ [*Aulicorum... vita*] dobrze popráwić/ wedle tego łpołobu iáko łmy wyłzety nápiłáli *ModrzBaz* 37v.

a. W funkcji rzeczownika (f): służba na dworze, w charakterze dworzanina (1) :

Zwrot: »dworzańską służyć« (1): iáko to tobie byli tráfnie/ kuńłztownie y śmiełzno wyrządźili dwa zacni Polaczkwowie mili/ ktorzy dworzánńką v Krolá Zygmuntá służyli *WerGość* 247.

Cf **DWORZANINOW**

BZ